

ZOHORSKÉ OZVENY 12/96

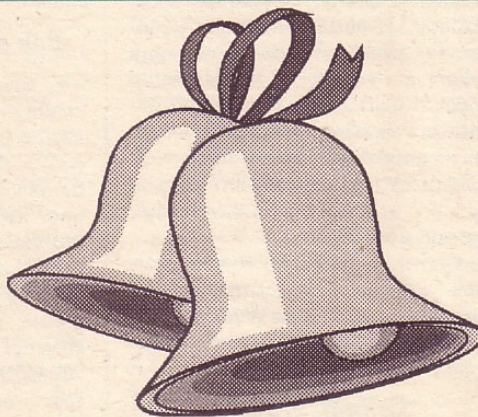
MESAČNÍK O NAS, OD NAS, PRE NAS.

3. ročník

21. december

ZDARMA

„Pochválen Pán Ježiš Kristus, vinšujeme Vám, najprv pánu hospodáru aj vašim dieťkam. Z d'aleka sa berieme, novinu Vám neseme, že sa Kristus Pán narodil, posielal nás k Vám. Chleba nechce brati, nakrmila ho mati, ale radšej pár grajciarov jemu poslati. Prosíme Vás odbavte nás, není času stát', bo musíme do Betléma dieťa kolébať. Te äiet'atko bohaté, v nebi Vám to oplatiťe a pe smrti radovať sa budete“.

VIANOCE PRICHÁDZAJÚ...

Na Vianoce sa tešia nielen dospelí, ale i deti čakajúce na balíčky, ktoré sú pod stromčekom v každej rodine. Vianoce sú ale aj sviatkom uctievania narodeného Ježiška. Preto o polnoci ideme do kostola na polnočnú sv. omšu. Je tam skutočne

vianočná atmosféra: ozdobený oltár vianočnými stromčekmi, na oltári Jezuliatko ležiace na slame a upravený Betlehem, kde sa deti i starší idú pokloniť. Deti mnohých pokolení hádzali a hádžu korunky černoškovi do pokladničky, ktorý im poďakuje

kývnutím hlavou.

I cigáni boli vždy súčasťou našej dediny a dalo sa s nimi pomerne dobre vychádzať. Na Vianoce sa rozbehli po domoch a spievali vianočné piesne. Rudolf Ulehla so ženou spievali pod oknami takúto:

„Apoštoli, apoštoli, my šme šmutni, nevešeli, že šme Krišta nevidželi.
Vidželi šme, vidželi šme, Krišta Pána pri večeri,
jak on lámal a roždával, švoju krev nám piť on dával.
Mária šyna porodila, své panenštví neštratčila“.

Keďže bolo zvykom pred Vianocami zabíjať ošípanú a v advente sa zdržiavalo mäsitých pokrmov, tak keď sa prišlo z polnočnej sv. omše, načala sa učiťina alebo ujec (tlačienka). V pôste sa u katolíkov zakazovali masťné jedlá - mäso, slanina, oškvarky atď. Preto i vianočná večera sa skladala z múčnych jedál, strukovín, zeleniny a ovocia. Tiež sa varilo sušené ovocie, ktoré bolo

veľmi chutné a ryba. Na Záhorí sa robilo tradičné jedlo - **pupáky**. Tieto pôstne jedlá našich materi sú veľmi zdravé.

Sušené ovocie: opralo sa a dalo sa do vody uvariť. Pridal sa hrebíček. Vody sa dalo toľko, aby bolo viac šťavy, ktorá sa pila. Suché ovocie sa skladalo z jablák, hrušiek a hlavne sliviek. Hotové sa mohli trochu osladiť.

Pupáky: nakrájané rožky na štvorčeky sa na rezancovom site obarili vodou, trochu otriasli, na vopred pripravenej miske posypali makom. Niektoré gazdinky nakrájané rožky upiekli, poliali vriacim mliekom osladeným medom a posypali makom. Urobila sa cukrová voda do hrnčeka a kto koľko chcel, nalial si ju na pupáky v tanieri.

Anka Havlíková

MOJE OBLÚBENÉ MIESTO

Mojím obľúbeným miestom, kam sa chodím uvoľniť a prejsť na iné myšlienky, je naša záhrada. Je to pokojné a tiché miesto.

Rada počúvam šuchot stromov, ktoré sú mojimi drevenými priateľmi. S nimi sa v duchu rozprávam o mojich problémoch. Vždy si moje rozprávanie pozorne vypočujú. Často ich navštevujú neposlušné vrabce, ktoré by len otvárali svoje zobáky.

Na jar je záhrada najkrajšia. Žiari tými najrôznejšími kvetinovými farbami. Napríklad bledoružovou, ktorá ma naplňa pocitom ľahkosti a uvoľnenia. Niekedy sem prídu aj potulné mačky, s ktorými sa spriatelil aj náš pes.

V zime moje obľúbené miesto vyzerá ako jedna veľká, nafúknutá perina. Pod ňou tíško spí zem. Moji drevení priatelia teraz odpočívajú. A

vrabce na stromoch vyspevujú, že sa blížia Vianoce. Vtedy som aj ja plná vianočnej nálady. A v deň narodenia Pána vyzerá naša záhrada, akoby sa radovala so mnou.

Toto je moje obľúbené miesto, ktoré by som nechcela nikdy stratiť, pretože je to môj zdroj nálady.

Viera Krištofová, žiačka VIII. B triedy

NOVÝ ZAČIATOK

Ak sa pozrieme okolo seba, ľahko zistíme, za čím sa ženie väčšina ľudí - sú to peniaze, moc, blahobyť. Dychtia po tom, čo je moderné - chcú ísť s dobou. Obetujú čokoľvek, len aby si mohli všetko dovoliť. Lenže aj keď sa im to podarí, nie sú šťastní. Možno navonok prežívajú slobodu, vnútorne sú však spútaní. A ak tieto veci strácajú, sú na smrť nešťastní, cítia sa prázdni, bez zmyslu života.

Človek sa dá ľahko strhnúť prúdom "veľkého" sveta. Uprednostňuje veci, ktoré považuje za dôležité, tieto ho však odvádzajú od pravého životného cieľa.

Strhnutí prúdom

Ako dieťa som rád pozoroval ryby plávajúce proti prúdu. Neskôr som pochopil, že takto môžu plávať len zdravé ryby. Mŕtve prúd unáša. Spomenul som si na to po rokoch pri čítaní Biblie. Čítal som o prorokovi Eliášovi, ktorý takmer pred 3000 rokmi neohrozene vystúpil ako "tá zdravá ryba" proti prúdu.

Ľudia boli vtedy vtiahnutí do prúdu nového náboženstva. Miesta, ktoré slúžili na každodenné stretávanie sa so živým Bohom, boli v troskách zarastené trávou a bodliakmi. Rozbitý oltár - troska viery, obraz zlomeného a zničeného vzťahu k živému Bohu.

Sami si vytvorili nového boha, pomenovali ho Baal (t.j. pán) a vystavali mu po celej krajine oltáre. Mnohými obeťami sa snažili dosiahnuť splnenie svojich vlastných priani. Hovorilo sa, že „Baal daruje úspech, šťastie a blahobyť domu, dvoru aj poliam všetkých, ktorí budú horlivo obetovať.“ S Baalovou mod-

loslužbou často súviseli obeť detí, pohlavná neviazanosť a mystické tance.

Boh podľa ľudských priani

Taký je človek: odmieta vzťah k živému Bohu, pretože, chce zostať svojím pánom. Chce si vyrobiť boha podľa svojej vlastnej predstavy a potreby. Baal je tu len na to, aby pomohol dostať človeka do smeru, ktorým chce sám ísť. Z jeho strany neprichádzajú žiadne rady ani pomoc. Je to nemý boh, nehovorí, nepočuje, nemôže nič zmeniť ani zachrániť. S týmto bohom zostáva človek taký, aký je, odkázaný sám na seba a nakoniec sa ocitá v smrteľnej samote.

Ten, kto má otvorené oči, môže pozorovať Baalov návrat! Veľa ľudí - bez toho, aby si to uvedomili - mu vo svojich srdciach nastavalo oltáre a aj mu prinášajú obeť, len aby získali jeho "statky". Aby sa dostali v živote "dopredu", obetujú mu dni odpočinku, svoje zdravie, rodinný život, priateľstvo. Ba dokonca aj živé deti v tele matky sú "obetované", len aby im nestáli v ceste za úspechom, blahobyťou, "lepším" životom.

Všetci, ktorí sa utiekajú k Baalovým "oltárom", bývajú nakoniec sklamaní a zanechaní v beznádejnej samote. Lebo na Baalových oltároch, ako hovorí Biblia, sa nikto neozval, nikto neodpovedal (1. kniha Kráľov 18,26). To sú známky mŕtvolného ticha! Ten, kto beží za Baalom, uteká za mŕtvym bohom!

Živý Boh dá odpoveď

Keď Eliáš znova postavil Hospodinov zbořený oltár, prehovoril k ľudu, aby sa rozhodlo o tom, kto je

pravý Boh: *Proste svojho Baala a ja sa budem modliť k Hospodinovi. Uvidíme, ktorý z nich nás vypočuje a dá oheň na obeť oltára.* Eliáš vstúpuje do osobného vzťahu s Bohom: modlí sa! Pred davmi, ktoré prepadli náboženstvu Baala, volá k živému Bohu. A jeho volanie nezostalo bez odpovede: prišiel oheň z neba.

Oheň na oltári - to je viac než spaľovanie. Oheň - Boží oheň, to je svätá sila, Božia žiara a teplo Božej lásky pre tento svet, ktorý sa stáva stále bezmocnejším, ľahostajnejším a chladnejším. Oheň - to je Božia moc, ktorá ničí staré, aby mohlo vzniknúť nové. Tento Boží oheň vstúpil na našu zem ešte jedným jedinečným spôsobom - v podobe betlehemskeho dieťaťa - Ježiša. Keď Ho voláš a hľadáš, dostaneš sa do pôsobenia Božej moci.

Obráť sa proti prúdu!

Príbeh Eliáša nie je žiadna starodávna rozprávka, je to príbeh veľmi aktuálny! Svedectvom je veľa ľudí z rôznych krajín - mladých aj starých, zdravých i chorých, vlašných aj ateistov, ktorí sú premieňaní vplyvom ohňa Božej lásky. Taká premena sa môže stať aj v tvojom dome, v rodine, v tvojom osobnom živote. Keď sa Boží oheň zmocní tvojho života, prídu zmeny, ktoré by si nečakal. Nastane nový, zdravý začiatok! Začiatok s Bohom.

Na novú cestu môžeš vykročiť takouto modlitbou:

„Pane Ježišu Kriste, živý Bože, daj, aby som bol Tebou uchvátený! Chcem začať znova - ale len s Tebou! Bud' mojim Pánom a sprievodcom v živote.“

vdp. dekan J. Slámka,
správca zohorskej farnosti

SNEHOVÁ VLOČKA

Sedím v škole a tvárim sa, že počívam pani učiteľku. V skutočnosti v duchu počítam, kedy už budú Vianoce a chystám si zoznam vecí od Ježiška pod stromček.

Sem - tam pozriem do okna, nič nové. A zrazu! Predsa niečo! Biele čudo padá z oblohy. Už viem, čo to je. Hebká, jagavá snehová vločka. Zostala pri obloku, zvedavo nazerá dnu a volá: „Ahoj, určite mňa čakáš!“ Hovoriaca vločka, to sa mi iba zdá... Veselo poskakuje, búcha pästičkami

do skla a mne sa zdá, že jednu nôžku má kratšiu a druhú dlhšiu. Dám jej meno Krivulka.

Cestou zo školy mi čosi ľahučké šuchne o líce a už mi sedí na pleci. Kto? Nuž Krivulka. Veľká a pokrívavajúca baletka. Chcem ju dať dole, ale nepustí sa ma. Ide so mnou domov. Otvorím dvere a víta ma teplo. Vtom sa ozve krik: „Nie, nie, do tepla nie!“ Samozrejme, že ma to nenapadlo. Krivulka musí byť predsa vonku, kde je zima. „A čakám tu na moje sestričky.

Každú chvíľu prídu“, prezrádza mi.

Naozaj. V tej chvíli sa tisíce bielych vločiek - malé, veľké, chudé, tlsté - potichu spúšťajú na zem. Veď aké by to boli bez nich Vianoce! Doma v izbe nás poteší rozžiarený vianočný stromček, hojnosť jedla, veľa darčiekov, ale vonku máme najradšej kopy snehu... A k tomu patrí láska, pohoda, pekné slovo, koleda a pokoj všetkým ľuďom dobrej vôle.

Simona Štefanovičová, 5. tr., v spolupráci
s p. učiteľkou Ľubicou Štefanovičovou

SEN CHUDOBNÝCH ĽUDÍ

Pohľad do histórie

Mnoho z tých vecí, čo si prajeme, zostane po celý život len snom. Hlavne, ak sú to sny, čo by sa dali uskutočniť poctivou prácou, ale navyše ani tej práce niet.

Veľa mnohodesných rodín snívalo o tom, že sa dosýta naje a zaodeje. Ich deti sa najviac tešili na cirkevné sviatky a to na Vianoce, Troch Kráľov i na fašiangy a Veľkú Noc. Vtedy sa deti z chudobných rodín rozbehli po dedine, vzali ručník na štyri rožky uviazaný, aby im gazdiné za vinšovačky podarovali kus koláča, niekde vajíčko, šišku alebo dajaký ten grajciar.

Gazdinky na dedine by boli rady štedrejšie, ale peňazi bolo málo. Na úzkych poličkách tvrdo pracovali a čo im na nich narástlo, z toho sa živili. Avšak vedeli sa aj s tým málom podeliť s ešte biednejšími. Kto takéto niečo neprežil, neuverí. Tu víťazila láska k blížnemu, lebo každý veril, že mu to Boh zasa v iných veciach vynahradí. A toto sa spomedzi ľudí dnes už akosi vytratilo.

Chudobné rodiny chodili zbierať huby a išli ich predávať na trh, alebo zbierali liečivé rastliny. Drevo si nazbierali v horách a v noši nosili domov. Hovorili, že dvakrát hrialo, keď ho niesli a keď ho prikladali do sporáka. V borových lesoch našli pne, kde bol lúč na rozkladanie

ohňa. Tieto pniky rozrúbali na triesky, rozdelili ich starším deťom do „mjechovičiek“, dali si ich na chrbát a rodičia ich poslali predávať gazdinám po dedinách na podkurovanie do sporákov. Pri každých vrátkach kričali: „Kúpte si lúče!“

Gazdiná sa zľutovala nad deťmi a kúpila buď kôpku, ktorú deti naložili, alebo aj celú nošu. Deti dostali za lúč peniaze, ale keď gazdiná peňazi nemala, dala trocha fazule, múky, pozlievanej masti a deťom tanier teplej polievky.

Ani cigánske deti to nemali ľahké. Otec sem - tam ukoval nejaký ten klíncec, podkovu, urobil motyku, predal a tak sa živili. Jedno slobodné dievča sa mi raz takto žalovalo:

„Otec s mamou majú svoju posteľ, ale my deti spíme na slanníkoch na zemi, prikrývame sa kabátmi a dekou, túlime sa k sebe, aby nám nebolo zima. Keď nie je čo do úst dať, pošle nás mama hneď zrána po domoch žobrať. Pri každej „výpusťke“ sa zbožne pomodlíme otčenáš, niekde i dva, než nám niečo vynesú. Obyčajne to je krajec chleba a hrniec kávy, alebo 10 halierov. Ale nájdú sa i takí ľudia, čo nás od „výpusťky“ odoženú a povedia nám - Pámbú vás nadzel, už vás tu dnes bolo - a niektorí pustia na nás i psa. K takým sme už viac nešli. Najlepšie bolo

žobrať na Dušičky. Pokľakli sme si pri kostole na dve strany a súkali očenašek a Verim v Boha. Vtedy boli ľudia štedrejší, lebo to bol milodar za zosnulých.

Keď už všetci ľudia vyšli z kostola, rýchlo sme sa presunuli na cintorín, aby sme boli prví a viac sa nám ušlo, lebo pre posledného už peňazi väčšinou nebolo.

Mala som 14 rokov,“ pokračuje ďalej cigánka, „a už za mnou chodil môj terajší muž a ja som sa veľmi hanbila ale i on klačal a mal pred sebou obrátenú čapicu, do ktorej mu hádzali peniaze. Keď bola v dedine svadba, na druhý deň mi mama dali do rúk hrniec a musela som ísť vypýtať polievky, chrenovice a kraje.

Vždy som snívala o tom, že keď ja budem mať deti, budem robiť, ako budem vládcať, ale moje deti žobrať nebudú musieť. Budú chodiť do školy, učiť sa čítať, písať a všetko ostatné.“

Dnešné deti už nerozdeľujeme na chudobné a bohaté. Všetky sú čisto a pekne oblečené a majú všetko, čo potrebujú. Len nám starším občas preletí myšlienka na to, ako to bolo kedysi. Preto snívajme, aby nám ešte lepšie bolo. Len dobrý Boh vie, čo sme si vytrpeli.

Anka Havlíková

Anička Zemčíková, II. ročník, I. oddelenie školskej družiny

Detský spevácky súbor KVAPKY

Vás pozýva na

Vianočnú rozprávku so spevmi, pod názvom

RADOSŤ ŠTEDRÉHO VEČERA

Deti sa tešia na stretnutie s Vami

v miestnom kostole v Zohore, 25. 12. 1996 o 15,00 hod.

SPOLOČENSKÝ KÚTIK

V januári 1997 oslávia:

♥ 60 rokov ♥
Rozália **DÉNEŠOVÁ**
Mária **MARTINKOVIČOVÁ**

♥ 70 rokov ♥
Štefan **KOVÁR**
Helena **ŠČEPKOVÁ**

♥ 75 rokov ♥
František **MATLOVIČ**
Mária **SLEZÁKOVÁ**

Rozália **SUCHOVÁ**
Mária **ŠTEFFEKOVÁ**

♥ 80 rokov ♥
Veronika **EDEROVÁ**

♥ 90 rokov ♥
Františka **ŠČASNÁ**

Vitajte medzi nami

Vít **SEDLÁČEK**, 21. 11. 1996

Opustili naše rady

Ján **DUDEK**
Jozef **KOVÁR**
Štefan **MIFKOVIČ**

POZVÁNKA

Ako každý rok, tradične na Štefana, Vás pozývame na

Vianočný volejbalový turnaj.

Začína sa prezentáciou mužstiev o 9,45 hod. v telocvični Základnej školy v Zohore.

Organizátori

INZERCIA

Prvá americko - slovenská poisťovňa **AMSLICO a.s.**, najväčšia poisťovňa v Amerike a v zastúpení v

130-tich krajinách na svete, Vám ponúka výhodné životné poistenie.

Hlavným cieľom je zabezpečiť členov rodiny pre prípad nepredvídaných udalostí a taktiež zabezpečiť finančné prostriedky pre celú rodinu, najmladším členom uľahčiť štart do života, mladým získať kapitál a starším zlepšiť finančnú situáciu v dôchodku.

Úrazové poistenie je pre prípad, keď poistený sa stane trvale, alebo dočasne invalidný a je odkázaný len na nemocenské dávky, bez akéhokoľvek iného finančného príjmu.

Bližšie informácie o poistení získate na adrese:

Silvia Spörerová,
Dolná 44, ZOHOR,
☎ 5961 693

Sprostredkujem výkup dlhopisov za bielu techniku

Za 1 dlhopis:

- vysávač DAEWOO
- mikrovlnná rúra IGNIS
- rádiomagnetofón AIWA s CD prehrávačom na diaľkové ovládanie

Za 2 dlhopisy:

- farebný televízor DAEWOO
- automatická práčka IGNIS

Denne aj počas víkendu.

Milan SLOBODA,
Lábska 11, ZOHOR,
☎ 5961 417

ZOHORSKÉ OZVENY

Zostavil a redigoval:

Spolupracovali:

Grafická úprava:

Tlač:

Neprešlo jazykovou úpravou. Príspevky do „OZVIEN“ môžete poslať, doručiť, na adresu : I. Mackovič, Stupavská 11

Uzavierka čísla: 16. 12. 1996

Ing. I. Mackovič - Stupavská 11, ☎ 5961 749, E-MAIL: MACKOVIC@ATC.CO.AT
Ing. M. Mackovičová, A. Havlíková, Ing. V. Struhár, T. Pavlásková, T. Fóra, N. Slobodová
Ing. I. Mackovič, Ing. M. Mackovičová
Knihtlač J. Gerthoffer